

ΣΑΜΨΩΝ.

Ο ΣΑΜΨΩΝ ἦτον υἱὸς Μανωῆ, τοῦ ἐκ τῆς φυλῆς Δάν. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ πολὺν χρόνον ἦτο στεῖρα· τέλος δέ, ἄγγελος Κυρίου, φανείς, εἰδοποίησεν αὐτὴν, ὅτι ἐμελλε νὰ γεννήσῃ υἱόν, ὅστις ἤθελεν ἀρχίσαι νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυραννούντων Φυλισταίων. Τὴν διέταξε νὰ μὴ πῖν οἶνον ἢ σίκερα κατὰ τὸ διάστημα τῆς κυοφορίας, μήτε νὰ φάγῃ ἀκάθαρτόν τι· ἀλλ' ἐκ τῆς γαστρὸς ν' ἀφιερῶσιν τὸ τέκνον εἰς τὸν Θεόν, ποτὲ σίδηρος νὰ μὴ ἀναβῇ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ καθ' ὅλα νὰ τὸ ἀναδρέψῃ ὡς Ναζηραῖον. Ἡ γυνὴ παρעזזς ἐκοινοποίησε τὴν ὁπτασίαν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, λέγουσα, "Ἀνδρῶπος τοῦ Θεοῦ ἦλθε πρὸς με, καὶ ἡ ὄρασις αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ· ἐπιφανὲς σφόδρα· καὶ ἡρώτων αὐτὸν πόθεν ἐστὶ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἀπήγγειλέ μοι." Ἀκούσας ὁ Μανωῆ τοῦτο, παρεκάλεσε τὸν Κύριον νὰ μεταφανῇ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ φωτίσῃ αὐτοὺς ἐτι μᾶλλον περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τέκνου. Ἐφάνη λοιπὸν ἐκ νέου εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις, ταχύνασα, εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα τῆς· οὗτος δέ, μετ' αὐτῆς ἐπιστρέψας, ἤκουσεν ἀπὸ τὸ ἴδιον τοῦ ἀγγέλου στόμα τὰς προτέρας παραγγελίας· ἔπειτα παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ προσμείνῃ, ὥστε νὰ τοῦ ἐτοιμάσωσιν ἐρίφον αἰγῶν· ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤθελε μεθέξει τῆς τραπέζης αὐτῶν, καὶ ἂν ἦτον ἐτοιμὴ· διώρισε δὲ νὰ προσφέρωσιν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Κύριον. Καὶ ἔλαβε Μανωῆ τὸν ἐρίφον τῶν αἰγῶν, καὶ ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν πέτραν τῷ Κυρίῳ τῷ θαυμαστά ποιῶντι. Καὶ Μανωῆ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐθεώρουν· καὶ ἔμνετο ἐν τῇ ἀναβῇ τὴν φλόγα ἐπάνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνέβη ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐν τῇ φλογί· καὶ Μανωῆ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐθεώρουν, καὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀφ' οὗ ἐγνώρισαν ὅτι ὁ φανείς ἦτον ἄγγελος Κυρίου, ὁ μὲν Μανωῆ ἐσυμπέρανεν ὅτι ἐξάπαντος ἐμελλαν ν' ἀποθάνωσι διὰ τὴν ὄρασιν ταύτην· ἡ δὲ γυνὴ του, ὀρθότερον κρίνασα, παρετήρησεν ὅτι, ἂν ὁ Κύριος ἐμελέτα νὰ θανατώσῃ αὐτοὺς, δὲν ἤθελε προσδεχθῇ ὀλοκαύτωμα ἐκ τῆς χειρὸς των, οὔτε εἰδοποιήσῃ αὐτοὺς περὶ τοῦ τέκνου των.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγεννήθη ὁ Σαμφών· εὐλόγησε δὲ αὐτὸν ὁ Κύριος, τὸ μὲν πνεῦμά του μὲ ἀσυνῆτη γενναιότητα, τὸ δὲ σῶμά του μὲ ὑπερφυσικὴν δύναμιν προκίσας, καὶ οὕτω προετοιμάσας αὐτὸν διὰ σημαντικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀφ' οὗ νυκτῆθη, ἔτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ καταβῇ εἰς Θαμναθᾶ, ὅπου ἶδε θυγατέρα τῶν ἀλλοφύλων, ἥτις ἤρσεν εἰς αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ· τὸ ἀνέφερε δὲ εἰς τοὺς γονεῖς του· εἰς ἀπόκρισιν τὸν εἶπαν ἐκεῖνοι, "Μὴ οὐκ ἐστὶν ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀδελφῶν σου καὶ ἐν παντί τῷ λαῷ μου γυνή, ὅτι σὺ πόρευσ λαβεῖν γυναῖκα ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀλλοφύλων τῶν ἀπειρητῶν;" Ἀλλ' ὁ νῦν ἐπόμενος, καθότι ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς τοῦ

δείγνυσε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, σκοπεύων δι' αὐτοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς καταδυναστας τοῦ Ἰσραὴλ· τέλος δέ, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἔστερξαν νὰ ὑπάγωσι μετ' αὐτοῦ εἰς Θαμναθᾶ, πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ποδουμένου. Καθ' ὁδὸν ἐξέκλινεν ὁ Σαμφών εἰς ἀμπελῶνα, καὶ ἰδοὺ σκύμνος λέοντος ὠρύμενος εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Μολον· ὅτι δὲ οὔτε ἀπλὴν βακτηρίαν ἐκράτει, ἐπίασεν ὅμως τὸν μανιώδη λέοντα, καὶ κατεσπάραξεν αὐτὸν ὡς νὰ ἦτον ἐρίφος. Ἐτάχυνεν ἔπειτα ἐξοπίσω τῶν γονέων του, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐφάνερωσε τὸ γεγονός. Μετ' ὀλίγον καιροῦ διάστημα, ἐνῶ ὑπῆγαιναν πάλιν εἰς Θαμναθᾶ νὰ ἐορτάσωσι τοὺς γάμους, ἐξέκλινεν ὁ Σαμφών νὰ ἴδῃ τὸ πτώμα τοῦ λέοντος· ἐθαύμασε δὲ παραπολὺ, εὐρὼν μελίσσιον ἐντὸς αὐτοῦ. Μέρους τοῦ μέλιτος ἔφαγεν ὁ ἴδιος, καὶ μέρος ἔφερεν εἰς τοὺς γονεῖς του· ἀλλ' εἰσέτι ἐφύλλαττε κρυφὸν τὸν κατὰ τοῦ λέοντος ἀγῶνα.

Ὅτε ὁ γάμος ἐορτάσθη εἰς Θαμναθᾶ, τριάκοντα νέοι ἐντόπιοι συνευφραίνοντο μετὰ τοῦ Σαμφών. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς διασκέδασιν ἐπρότειναν εἰς ἀλλήλους αἰνίγματα, τοὺς ἐπρόβαλε καὶ ὁ Σαμφών ἓν, μὲ συμφωνίαν, ἔαν μὲν ἔλυναν αὐτὸ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τοῦ πότου, νὰ τοὺς δώσῃ τριάκοντα σινδόνας καὶ τριάκοντα στολὰς ἱματίων· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τόσα. Ἀφ' οὗ συγκατένευσαν, τοὺς εἶπε τὸ αἰνιγμὰ του, τὸ ὅποιον ἦτον, Ἐκ τοῦ ἐσθοντος ἐξ ἡλθε βρωσις, καὶ ἐξ ἰσχυροῦ ἐξ ἡλθε γλυκύ. Διὰ τρεῖς ἡμέρας ματαίως ἐπροσπάθουν νὰ μαντεύσωσι τὸ νόημα· ἔπειτα δ' ἐπρόσδραμαν εἰς τὴν γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν ἐφοβήσαν νὰ καύσωσι πανοικί, ἔαν δὲν ἤθελεν ἐκβάλλειν τὸ κρυφόν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ τὸ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς. Μὲ τὰς ἀδιακόπους παρακαλᾶσεις καὶ τὰ ἐνοχλητικὰ της κλαύματα ἐβίασε τὸν Σαμφών νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρόβλημα· καὶ πάραυτα εἰδοποίησε τοὺς συντοπίτας τῆς. Τὴν ἐβδόμην λοιπὸν ἡμέραν, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἡρώτησαν τὸν Σαμφών, "Τί γλυκύτερον μέλιτος, καὶ τί ἰσχυρότερον λέοντος;" Ὁ Σαμφών ἀπεκρίθη, "Εἰ μὴ κατεδαμάσατέ μου τὴν θάλαμιν, οὐκ ἂν εὗρετε τὸ πρόβλημά μου." Κινηθεὶς δὲ ἀπὸ Πνεῦμα Κυρίου, κατέβη εἰς Ἀσκάλωνα, καὶ, φονεύσας ἐκεῖ τριάκοντα Φυλισταίους, ἔδωκε τὰ φορέματά των εἰς τοὺς τριάκοντα ἐταίρους, τοὺς τὸ αἰνιγμα ἐξηγήσαντας. Μὲ τὴν γυναῖκά του δυσηρεστήθη διὰ τὸ ἀπιστον αὐτῆς κίνημα· παραιτήσας δὲ αὐτὴν, ὑπῆγεν εἰς τῶν γονέων του. Ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, νομίσας ὅτι ὁ Σαμφών εἶχε παραιτήσῃ αὐτὴν διὰ πάντα, τὴν ὑπάνδρευσε μ' ἓνα τῶν τριάκοντα ἐταίρων τῶν παρעזזθέντων εἰς τοὺς γάμους. Ἀλλ' ὁ Σαμφών ὑπέστρεψεν, ἀφ' οὗ τοῦ παρῆλθεν ἡ ὀργή, μετὰ ἐρίφου εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε δοθῇ εἰς ἄλλον, ὁ πατὴρ δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλιτῶνά της, ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσε νὰ νυμφευθῇ τὴν νεωτέραν ἀδελφήν της, ἥ ἵποα καὶ ἦτον ὀρειοτέρα. Ὁ Σαμφών, ἀπορρασιμῆνος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν, ἐπίασε τριακοσίας ἀλώπεκας,

καὶ ἔδωκεν αὐτὰς οὐρανὸν πρὸς οὐρανόν, μὲ δαυλὸν ἀναμέσον τῶν δύο οὐρανῶν· ἔπειτα δὲ τὰς ἐξαπίστειλεν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Φυλισταίων, εἰς τὰ σιτάρια, τοὺς ἀμπελῶνας, καὶ τὰς ἐλαίας των, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἐκάθισαν. Γνωρίζοντες δὲ οἱ Φυλισταῖοι ὅτι αἰτία τῆς διαγωγῆς ταύτης ἦτον ἡ παρὰ τοῦ πενθεροῦ του Ξβρις, ἔκαυσαν τὴν ἄπιστον αὐτοῦ σύζυγον καὶ τὸν πατέρα της. Τοὺς ἐβεβαίωσε δὲ ὁ Σαμφὼν ὅτι ἐμελλεν εἶναι μᾶλλον νὰ ἐκδικηθῇ, πρὶν παύσῃ. Ἀφοῦ ἐθανάτωσε πλήθος αὐτῶν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ σπήλαιον τῆς πέτρας Ἰτάμ, περὶ τὰ ὁκτώ μίλια νοτιοδυτικῶς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ. Μαθόντες οἱ Φυλισταῖοι τὸν κατὰ γῶγιον αὐτοῦ, εἰσέβαλαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀπήτησαν νὰ τοὺς παραδοθῇ Σαμφὼν ὁ ἐξολοθρευτὴς των. Τρισχίλιοι Ἰουδαῖοι ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, καὶ τὸν εἶπαν ὅτι ἦλθαν νὰ δέσωσι καὶ νὰ παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φυλισταίων. Ἀφοῦ ὠρκώθησαν ὅτι δὲν ἤθελαν τὸν φονεῦσιν οἱ ἴδιοι, τοὺς ἀφῆκε νὰ τὸν δέσωσιν. Ὑπερεχάρησαν δὲ οἱ Φυλισταῖοι, ὅτε τὸν ἔλαβαν δεμένον· ἀλλ' αἰφνιδίως ἔσπασε τὰ σχοικία, καὶ λαβὼν σιαγόνα τινὰ ὄνου, ἐφόνευσε μὲ αὐτὴν 1000 Φυλισταίους.

Μετὰ καιρὸν, ὁ Σαμφὼν λαβὼν σχέσεις ἀμαρτωλοὺς μὲ τινα πόρνην εἰς Γάζαν, κατέλυσε εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Μαθόντες τοῦτο οἱ Φυλισταῖοι, ἔστησαν φύλακας εἰς τὴν πύλην, διὰ νὰ τὸν φονεύσωσιν ἐξερχόμενον τὸ πρωῒ. Εἰδοποιηθεὶς ἐκεῖνος τοὺς σκοποὺς των, ἔσηκώθη περὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπῆρε μετ' αὐτοῦ τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰς θύρας τῆς πύλης εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀντικρὺ τῆς Χεβρών λόφου. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ ἠγάπησεν ἄλλην γυναῖκα ἐκ τοῦ χειμάρρου Σωρήχ, καλουμένην Δαλιδὰ· ἀλλ' ἐὰν εἶχεν αὐτὴν ὡς σύζυγον, ἢ μόνον ὡς πόρνην, μένει ἄδηλον. Οἱ πέντε ἄρχοντες τῶν Φυλισταίων ὑπεσχέθησαν εἰς αὐτὴν μεγάλη πλοῦτη, ἐὰν ἤθελεν ἐμπορεύσιν νὰ εὕρῃ εἰς τί συνίστατο ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἰσχὺς. Ἐκεῖνη ἔπραττε πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα· ὁ Σαμφὼν ὁμῶς, ὑποπτεινόμενος προδοσίαν, τὴν ἠπάτησε τρεῖς φορές. Τέλος δὲ, μὲ τὰς πολλὰς κολακείας καὶ παρενοχλήσεις ἔκαμεν αὐτὸν ἀνοήτως νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν, λέγων ὅτι, Ναζηραῖος ὢν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ ξυρισθῇ ποτέ· ὅθεν, ἂν ξυρίζετο, ἤθελεν ἀπομείναι ἀσθενής, ὡς ἄλλοι ἄνθρωποι. Τὸν ἀπεκόμισε τότε ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, καὶ ἀπέκοψε τοὺς ἐπὶ τὰ βροστρύνχους τῆς κεφαλῆς του. Ὅτε δὲ τὸν ἐξύπνισε, φωνάξασα, ὡς ἀρχήτερα, Ἀλλόφυλοι ἐπὶ σέ, Σαμφὼν! ἐστόχασθη νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ν' ἀποτιναχθῇ, καὶ νὰ κάμῃ τὰ συνήθη· ἀλλὰ δὲν ἤδύνατο, καθότι ὁ Κύ-

ριος εἶχε μακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ Φυλισταῖοι, οἵτινες ἐπερίμεναν εἰς τὸν οἶκον, ἔρμησαν κατ' αὐτοῦ, τὸν συνέλαβαν, καὶ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμούς· ἔπειτα δὲ τὸν ὑπῆγαν εἰς Γάζαν, τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἔκαμαν ν' ἀλέθῃ εἰς τὸν μύλον, ὡς ἐξουθενημένον ἀνδράποδον.

Ἀφοῦ δ' ἐκάθισεν ἐδῶ περὶ τὸν ἕνα χρόνον, καὶ ἐπανῆλθεν ἡ δύναμίς του μὲ τὰς αὐξηθείσας τρίχας του, ἔτυχε νὰ φυλάττωσιν ἑορτὴν εὐχαριστήριον οἱ Φυλισταῖοι, διὰ τὴν εἰς χεῖρας αὐτῶν παραδόσιν τοῦ Σαμφὼν· ἔφεραν δὲ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν πανήγυριν, διὰ νὰ τὸν ἐμπαίζωσιν. Ὁ ναὸς ἦτον εὐρύχωρος, ἀλλὰ πλήρης ἀνδρώπων, καὶ πολλοὶ ἐδεώρουν ἐκ τοῦ δώματος. Εἶπε δὲ ὁ Σαμφὼν εἰς τὸν παῖδα, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τοὺς στύλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ οἶκος ἐπεστηρίζετο. Ἀφοῦ τοὺς ἐνηγκαλίσθη, θεόθεν ἐμπνευσμένος ὢν νὰ καταδέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους του καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ σύντομον προσευχὴν κατεκρήμνισε τοὺς στύλους καὶ τὸν ἐπ' αὐτῶν ναόν, θανατώσας οὕτω πλειοτέρους παρ' ὅσους ἐθανάτωσεν ἐπὶ ζωῆς του.

Τοιουτοτρόπως ἔπεσεν ὁ Σαμφών, κρίνας μὲν τὸν Ἰσραὴλ εἰκοσι ἔτη, ζήσας δὲ τριάκοντα ὀκτώ. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ καταβάντες, ἔλαβαν τὸ λείψανον, καὶ ἔθαψαν αὐτὸ εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του. Κριτ. ιγ'—ις'.

Ο ΑΒΒΑΣ ΔΕΛΕΠΑΙΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ.

ΟΤΙ γνώσεις ἐμποροῦν νὰ μεταδίδωνται εἰς τὰ πνεύματα τῶν κωφάλλων ἤρχισε νὰ βεβαιούται τὴν δεκάτην ἔκτην ἑκατονταετηρίδα. Ὁ ἀπὸ Γρονίγγης Ροδόλφος Ἀγρικόλας ἀνέφερεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γνωρίσειν ἄνθρωπον κωρὸν ἐκ γεγετίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀλαλον, ὅστις ἐνόει τὰ γεγραμμένα, καὶ ἠδύνατο νὰ καταγράψῃ τοὺς διαλογισμοὺς του, ὡς καὶ ἂν εἶχε τὸ τῆς ὁμιλίας χάρισμα. Ἀλλ' αἱ θεωρητικαὶ ἀρχαί, εἰς τὰς ὁποίας ἡ τέχνη ἐπιστηρίζεται, ἀνεκαλύφθησαν καὶ διεδόθησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἰερωνύμου Καρδάν, ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς πατρίδος αὐτοῦ Πανύας. Ἐγεννήθη τὸ 1501, καὶ ἀπέθανε τὸ 1576. Ὁ Καρδάν ἐκφράζεται οὕτω πως:—'Τὸ γράφειν συνέχεται μὲ τὸ λέγειν, καὶ τὸ λέγειν μὲ τὸ διαλογίζεσθαι· ἀλλ' ἐγγράφοι χαρακτῆρες καὶ ἰδεῖν ἐμποροῦν νὰ συνέχωνται χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ὁποιασδήποτε φωνῆς, ὡς εἰς τὰ ἱερογλυφικά.'

Ὁ Πέτρος de Ponce, μοναχὸς Βενεδίκτησις τῆς Ἰσπανίας, ἀποθανὼν τὸ 1584, λέγεται ὅτι ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος, ἢ τουλάχιστον ὁ ἐπισημότερος, τῶν ὅσοι καταρχὰς μετῆλθον τὴν τέχνην τοῦ διδάσκειν τοὺς κωφάλλους. Τεσσαράκοντα περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ponce, ὁ Ἰωάννης Παῦλος Βονέτιος, ἄλλος Ἰσπανός, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῆς υποδείσεως ταύτης, τὸ ὁποῖον μετέπειτα ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Δελεπαῖον. Ἐπὶ Βονετίου προώδευεν ὅπως αὐτὸν ἡ τέχνη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Πολλοὶ στοιχειώδεις ἀνακαλύψεις πιθανὸν ὅτι ἔγιναν· καὶ διάφοροι αὐτῶν ἐπήγασαν ἢ προεβιβάσθησαν ἀπὸ φιλολόγους, μάλιστα δὲ τοὺς καταγινομένους εἰς ἐφεύρεσιν παγκοσμίου γλώσσης. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ πρῶτον περὶ τοῦ προκειμένου σύγγραμμα ἐκάλετο Φιλόκωφος, καὶ περιεῖχε πολλὰς ὑγιεῖς καὶ πρακτικὰς γνώμας.

Ἀλλὰ τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξύ τῶν φιλοκώφων καὶ κωφοδιδασκάλων κατέχει ἀναντιρρήτως ὁ Ἀββὰς Δελεπαῖος. Πρὶν αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οἱ διδάσκοντες τοὺς ἀπὸ τὴν συμφορὰν ταύτην πάσχοντας ἀπέβλεπαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄφελος μᾶλλον παρ' εἰς μετρίαν τοῦ φυσικοῦ θεινοῦ. Ἀπαντες σχεδὸν ἐφύλατταν μυστικὴν τὴν τέχνην· ἀλλ' ὁ Ἀββὰς Δελεπαῖος ἐπεχειρίσθη τὸ ἔργον τοῦτο μὲ ἀφιλοκερδῆ ἀγαθότητα, ἀδόλον εἰλικρίνειαν, καὶ ὑπομονητικὴν προσκαρτέρησιν, αἵτινες ἀνύψωσαν τὴν τέχνην εἰς ἐπάγγελμα τίμιον κατ' ἑαυτὸ, ἀρμόδιον νὰ διεγείρῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν συμπάθειαν, καὶ νὰ ἐκτείνῃ τὴν φέλησιν καὶ τὴν δύ-

ναμιν τοῦ λυτρῶναι ἀπὸ ληθαργίαν νοεράν τοὺς ἀπεστερημένους τὰ συνήθη μέσα τῆς μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτῶν συγκαινωνίας.

Ὁ Κάρολος Μιχαὴλ Δελεπαῖος (de l' Erée) ἐγεννήθη εἰς Οὐερσαλλίαν τὸ 1712. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, τὸ ἐπάγγελμα ἀρχιτέκτων τοῦ βασιλέως, ἦτον ἀξιὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ ἀνέδρεψε τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, ὡς θέλει καὶ ὀφείλει πᾶς ἐνάρετος· ὅθεν ὁ νέος Δελεπαῖος ἔλαβε τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν. Τὴν ἐκ πονηρῶν ἔξωσαν προσρχομένην οἰκιακὴν ἀθλιότητα δὲν ἴδαν ποτὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του—οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν ἐδίδαξαν τὴν θεωρίαν καὶ τὸν ἐδείξαν τὴν πρᾶξιν τῆς θεωρίας καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Θρησκὸς ὢν, ἐσπούδασε διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ δισταγμοὶ συνειδησεως ἐμπόδιζαν αὐτὸν νὰ χειροτονηθῇ, καθότι, ὢν Ἰανσενιστής, καὶ μὴ θέλων νὰ υπογράψῃ ἄρθρα τινὰ πίστεως κατὰ τὴν καθεστῶσαν πρᾶξιν τῆς ἐπαρχίας τῶν Παρισίων, δὲν ἠδύνατο νὰ προβιβασθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα διακόνου. Ἐστρεψε λοιπὸν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ νομικά· ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἤρμοζεν εἰς τὴν κλίσιν καὶ τὸ πνεῦμά του. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ γένῃ ὑπηρέτης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, καὶ τέλος ἐπέτυχεν. Ἀνεψιὸς τις τοῦ περιβοήτου Βοσσουέτ, ὅστις, καθὼς ὁ θεὸς του, ἦτον εὐσεβὴς καὶ ἐλευθερόφρων, ὢν τότε ἐπίσκοπος Τρηκῶν (Troyes), ἐχειροτόνησε τὸν Δελεπαῖον, καὶ τὸν ἔδωκε θῆσιν εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν του.

Τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαῖου τὴν προσοχὴν διεύθυνεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κωφάλλων τυχρὰ τις περίστασις. Ὑποδείσεις ἐκάλεσαν αὐτὸν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς οἶκόν τινα, ὅπου εὑρθηκε δύο μόνον νεάνιδας, ἐπιμελῶς εἰς τὸ ράπτειν καταγινομένας. Τὰς ὁμίλησε κατ' ἐπανάληψιν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν. Φθάσασα τέλος ἡ μήτηρ, ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς των—αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν κωφάλλοι! Φιλάνθρωπός τις ἐκκλησιαστικός εἶχε πασχίσειν νὰ τὰς ἐκπαιδεύσῃ διὰ μ' οὐ εἰκότων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡμελήθησαν. 'Πιστεύων,' λέγει ὁ Δελεπαῖος, 'ὅτι αἱ δύο αὗται κόραι ἤθελαν ζῆσειν καὶ ἀποθάνειν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θρησκείας, ἂν δὲν ἐπεχείρουν κατὰ τινὰ τρόπον νὰ διδάξω αὐτάς, ἔλαβα συμπάθειαν, καὶ εἶπα εἰς τὴν μητέρα των νὰ τὰς στέλλῃ καθημέραν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὑποσχεθεὶς νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτῶν τὸ κατὰ δύναμιν.'

Ἐνθυμεῖτο ὁ κύριος Δελεπαῖος ὅτι δεκαεταετὴς ὢν ἔκασεν ἀπὸ τὸν παιδαγωγὸν αὐτοῦ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλειότερα φυσικὴ συνέχεια μεταξύ ἰδεῶν καὶ τῶν ἡχῶν, διὰ τῶν ὁποίων φανερώνονται εἰς τὸ ὠτίον, παρὰ μεταξύ τῶν αὐτῶν τοῦτων ἰδεῶν καὶ τῶν ἐγγράφων χαρακτῆρων, διὰ τῶν ὁποίων φανερώνονται εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Οὕτω, λάβε ὅποιανδήποτε λέξιν, ὡς ὁ δὴ ρ, ἡ πῦρ—ὁ Ἕλληνας, ὁ Ἄσχυρος, τὰς λέξεις ταύτας προφερομένας, ἢ βλέπων αὐτάς γεγραμμένας ἢ τυπωμένας, συνδέει ἀμέσως τὰς λέξεις μετὰ τὰ πράγματα, ἀλλ' εἰς ξένον ἀγνοοῦντα τὴν